

СЕРГЕЙ ЛУКЯНЕНКО

НОВА, НОВА ПРИКАЗКА...

Превод от руски: З. Петков, 2006

chitanka.info

Да ти разкажа ли, внучето ми, как са живели някога хората? Е, сядай, слушай. Седна ли? А едно време не би успял да седнеш където поискаш. Щеше да се наложи да отидеш за стол... Не, столът нямаше да дойде сам и да се пъхне под тебе. Не, не е счупен. Някога столовете не се движеха. Те бяха неподвижни като... като пън! Помниш ли, в парка видяхме един пън? Не, дървото е онова високото, с клоните. Спомни ли си? Та така, някога цялата мебел се правеше от дървета... Правилно, затова не останаха. Във всеки дом имаше няколко стола. А ако не достигаха, отивахме при съседите и ги молахме да ни заемат от техните. Далече? Не, сега е далече да отидеш до съседите — през две шосета и пътепровода. А някога хората живееха един до друг. Понякога даже строяха големи, високи сгради, където живееха по сто човека. Или повече? Забравих... Колко високи? Пет етажа, девет етажа, двайсет етажа... Напрасно се смееш, внучето ми. Да, сега е забранено да се строи на повече от три етажа, та хората да не се боят от високото. А някога строяха! Самият аз живеех на осмия... Да, працядо ти е смел! И паметта му е добра. Как сме се качвали на двайсетия етаж ли? С асансьора. Асансьор — това е една такава машина, нещо като подемен кран вътре в сградата. Как сме се качвали през нощта ли? Ами пак с асансьора... Не, асансьорът не спеше. Не, асансьорът не се е възмущавал и не се е оплаквал в комисията за правата на машините. Той беше неразумен, имаше само двигател и бутони и работеше винаги, ако не се повредеше... Дядо ти не е робовладелец! Всичките ни машини бяха неразумни! Да, и прахосмукачката. Тя смучеше всички наред, налагаше се да внимаваш... Затова пък тя никога, чуваш ли, никога не ми е казвала: „Махайте се оттук, че трябва да чистя!“. И пералнята не можеше да мисли. Затова пък не се възмущаваше, че яката на ризата е мръсна!

Не, не, дядо ти не се развълнува! Какво като аптечката дойде? Може би е дошла да послуша, на нея също ѝ е интересно! Къш! Не, не ми трябва успокоително!

Какво още интересно имаше? Във всеки дом имаше кухня. Кухнята — това е място, където се приготвя храна. Не, само хранителните хапчета трябва само да ги намокриш. А храната я нарязвах, варяха, слагаша в чинии, ядяха я с лъжици и вилици... Вилицата — това са едни такива метални зъбчета с дръжка, остри... Да, бяхме смели. Случвало се е да вземеш парче месо... Не, внучето

ми, дядо ти не е канибал. Какво сме яли, това ще го учите в училище, в по-горните класове. Та така, в кухнята готвехме храната и я ядохме, в спалнята спяхме, а в хола приемахме гости. Защо ни са били отделни стаи ли? Нали ти казвам, тогава мебелите бяха глупави, стояха на едно място. Сегашните мебели изскачат от стените... проклетници...

Та така, в домовете имаше по няколко стаи. Във всяка стая имаше прозорец и той стоеше на едно и също място. Да, ти сега мушна с пръстче и стената стана прозрачна. Не се фукай! А ние покривахме прозорците с щори, за да не гледа никой през тях... В стаите имаше и радиатори. В тях течеше гореща вода и в дома ставаше топло... Да, сега е топло навсякъде. А някога климатът беше друг, налагаше се да отопляваме домовете. В някои домове дори палехме огън. Да, разбира се, че истински. В него горяхме парчета дърво... е, да, ти нали видя пъна... Не, не носихме водата с кофе. Имахме водопровод. Можехме да отворим крана — точно както сега — и да получим вода. Пълна вана с вода... ваната — това е един такъв голям съд с вода, в него можеше да лежиш и да се миеш... Не, дядо ти не плаче. Дядо ти просто тъгува по ваните! Дядо ти не обича да се търка с хигиенични салфетки... Някога имаше много вода и глупавият ти дядо беше свикнал да се мие с нея...

Така живеехме. Сутринта ставахме от леглото и отивахме в кухнята. Рязахме парчета месо и ги печехме на огъня. После набучвахме месото с вилица и пъхахме това месо в устата си. Не, никой не си е продупчвал езика, оправяхме се някак... После излизахме от една сграда и отивахме в друга. Там работехме. После отново отивахме в къщи. Ако асансьорът работеше, се возехме с него. Спускахме щорите на прозореца. Ако беше студено, палехме огън. Или сядяхме до радиаторите и се греехме...

Защо плачеш, внучето ми? Не плачи, това беше много първобитен живот... Не плачи, че прахосмукачката вече вика аптеката! Не плачи, внучето ми, дядо ти си измисли всичко това! Хората никога не са живяли така, никога! Всичко това е приказка!

Неофициален превод.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.